

POVĚZ PROČ

Pověz pane požárníku,
prozrad' pravdy prameny
proč pyroman podpaluje
pozoruje plameny.

Pročpak pouhé' poblouznění'
popožene prostáčka
proč požárem pole pleni'
proč popáli' prvňáčka.

Přivola' pak patnáct pětku?
Přijme přístroj praškový?
Překona' pad pyromana
poda' pomoc Pepovi?

Přemýšlejte páni, pani'
promyslete příčiny
proč plameny přitahují'
pomatené' počiny.

Antitalenti

Jako každý rok, i v den naší příhody, Sbor dobrovolných hasičů Horní Bělá pomáhal s pořádáním pochodu „Bělská třicítka“. Trasou vždy projíždí Avie-tehdy naposledy se ještě v prostoru pro přepravu osob nenacházela velká, černá, ohořelá díra.

Blížil se už konec dne a ono autíčko přijelo k udírně. Začalo se nakládat. Když už se téměř vše nacházelo uvnitř, zbýval jen gril. Byl ještě rozžhavený, a naše požárníky nenapadlo nic lepšího než ho dát k ostatním věcem - většinou dosti hořlavým.

Každý, kdo někdy v podobném vozidle jel, ví, že se dosti natřásá jako kohout na námluvách, třeba i na rovné silnici. Což teprve na hrbolaté lesní cestě, a tak se jiskry z roštu rozlétly. Spadly na dřevěnou podložku. V tu ránu byl oheň na střeše, tedy spíše v autě.

Vše bylo uhašeno a požár připomíná už jen začouzený otvor v kabině. A protože je to taková ta stará, dobrá „plechárna“ co přežije všechno, dál vypomáhá na akcích, i když na závody už nás nevozí.

A co bych na závěr dodala? Možná první slova známé písničky: „Co jste hasiči, co jste dělali.“

Renáta Nová

7. třída

II. L2 / 25 Horní Bělá
33752 obl. Plech-S

Osudový hlodavec

Byla jednou dívka, která měla na starost uklidit půdu. Vešla do chléva, vylezla po schodech.

Najednou se zalekne. Vybafne na ni kocour. Zakřičí: „Á, á, á!“ Oddechne si od strachu.

Vezme koště, lopatu. Také baterku. Chce ji rosvítit, ale nemá "šťávu". Vyhrabe svíčku a zápalky. Zažehne knot a postaví ji doplechovky.

Běží kolem myš a mazlíčkova hravost nedá. Rozběhne se a šup! Kovová nádoba letí přímo do usušené trávy. V tu ránu oheň spolkně seno jako nic.

Holčička popadne chundeláče a utíkají pryč. Ještě se ohlédne. Dům je zahalen plameny, jako kdyby ho objímala žlutočervená chobotnice. Od té doby nemůže vidět ani malý plamínek. Má strach. Pořád je to v ní...

II, L2

Karolína
Tágllová
7. třída

25. Dolní Bělá

331 52 okr. Plzeň-S

Hoří

Martin Sobotka

Hoří,hoří,hoří,
baráky se boří,
lidé volají „pomoc“ hasiči,
ti už jedou po tyči,
psi stále štěkají,
malé děti békají.

Hasiči už jsou na cestě,
brzy budou ve městě,
lidé běží k rybníku,
nosí vodu v kyblíku.

Když hasiči dorazili,
ihned hasit vyrazili,
voda lítá proudem,
hasiči se dusí čoudem.

Nasadí si masky plynové,
budou se muset postavit baráky nové,
hasiči se snaží moc,moc,
říkají,že to bude dlouhá noc.

Za chvíli to budou mít,
čekají,co se bude dít,
dělají poslední kontrolu,
zjistili,že oheň ožahl i hospodu.

Hasiči jsou hrdinové,
za tři měsíce budou domy nové,
když už vše mají,tak si v klidu pivo dají,
oheň se uhasil, nikdo se nezranil
a to je vždy hlavní cíl.

Martin Sobotka
L 3 / VDH Tlučová!

Největší chyba

Máte někdy pocit, že byste chtěli zažít něco extra? Já byla taková, ale následky nesu dodnes. Budu vám o tom vyprávět.

Moje kamarádka byla introvertní typ a upřímně: nudil se s ní snad každý živý tvor. Já ji však měla ráda jako svoji pokrevní sestru a hrozně, ale opravdu hrozně jsem ji chtěla změnit. Aby si prohlédla dům nejen zevnitř, kde trávila devadesát devět procent svého volného času, ale také zvenčí a viděla všechnu tu krásu, co jí život nabízí.

Jednou, když jsme ráno vykoukla z okna, pohladil mě po tváři jemný sluneční paprsek a já si řekla: „Vyrazíme na lesní „čundr“!“ Tenhle nápad se líbil všem mým přátelům, kromě jedné osoby. Ano, ovšem, že myslím tu slečnu s tím nejvíce zvláštním stylem života, tu moji nejbližší. Přemluvy mi daly práci větší, než musí vynaložit člověk, aby naučil papouška mluvit, ale úspěchu jsem dosáhla.

Vyrazili jsme. Uprostřed lesa jsme našli mýtinku přesně takovou, jakou si naše oko představovalo. Zapíchlí jsme stany a šli rozdělat oheň. Od té doby to začínalo být zvláštní. Všichni byli nejspíše ztahaní po té náročné cestě a zalehli při úderu půlnoci. Zbyly jsme tam jen my dvě. Nevím, co měla v plánu, ale vzala suchou větev a najednou ...

Nečekajíc, že malinký plamínek náhle vzroste v obrovský požár, zmatkuje. Křičí: „Pomoc!“ Ale já v té nervozitě nemohla přijít na jednu kladnou věc, co dělat. A co se nestalo. Hoří mikina, jak ji chtěla sundat, šlo to i s kůží. Padá na zem. Hystericky křičíme obě dvě. Kouř mě štípe v očích, ale ani to mi nezabrání nevšimnout si, jak plápolají stromy kolem nás..

Od té doby mám okno.

Probouzím se až v nemocnici. Po propuštění vidím ve zprávách, že dvě popálené dívky vytažovali z podstromů hasiči. Nebýt jich a naší party, kteří je zavolali, teď bychom neviděly denní světlo. A jak to skončilo? Ta, kvůli které to vše začalo, mě nenávidí. Jediné, co mi řekla, bylo: „Nedokázala jsi mi pomoci!“ Neumí se vyrovnat se svojí zohyzděnou rukou. Psychické následky. Trauma z ohně... Musím se s tím naučit žít. Když vidím malé dítě se sirkami, popadne mě panika. Hned si představuji, že ho může potkat to, co nás. Tohle není na hraní! Lidé, sakra, myslete!!

Denisa Kalousová

III. L3 / 9. 4. 2018
33152 obl. Plzeň - S

Atentát

„Budíček!“ křičí na mě máma do pokoje, sotva proloupnu oči. „Jestli chceš jít, tak už vstávej!“ přijde ke mně a zacloumá se mnou. Kouknu na ni a okamžitě jsem vzhůru. Vstávám, při tom se stihnu podívat do kalendáře, je jedenáctého září dva tisíce jedna a já jdu dnes s rodičem do práce. To bude zade honička, jako na vojně; vyčistit zuby, učesat se, obléci a vypít jeden z nejdopornějších čajů naší rodiny. Jednou za měsíc vždy nejdu do školy, ale do světového obchodního centra v New Yorku, jinak také do „dvojčat“.

Už vycházíme z bytu, stopujeme taxi a míříme do již zmíněného cíle. Výtahem nahoru, díky bohu, že je funkční, tolik schodů po ránu bych nezvládla. Chvilku se jen tak pohupuji na bezvadné kancelářské židli a koukám na lidi hemžící se po chodnících. Potom dojde dcera mé babičky, ano, přesně ta, která mě ráno dostávala z postele. Něco i říká, moc ji nevnímám, ale najednou se zasekne. Chvilku nehnutě stojí. V tom mě prudce chytí za ruce, přetáhne přes stůl a snaží se mě před něčím chránit. Nic nevidím, sotva dýchám, ale to je to nejmenší, celá budova se začala třást; výkřiky, strach ve skřehotání obyvatel, prach, neuvěřitelný hluk, přestávám se orientovat v dění...

V sekundě mámino sevření povolí, nevýrazné jiskření života v jejich očích. Prohlédnu si ji, přes nohy má obrovský trám, nevím, co dělat. „Běž! Uteč!“ křičí na mne ten nepatrný tón umírajícího hlasu. Neuposlechnu, snažím se ji vyprostit. Ona však znovu prosí, abych odešla, jen naposledy chytí mou ruku. Podívám se na ni, slzy mi tečou proudem. Srdce říká zůstaň, ale zbylá loajálnost ovládá momentální pocit zoufalství, beznaděje a úzkosti. Vyběhnu ze dveří. Na chodbě je oheň. Musím si zapamatovat její tvář, ne tuhle, ale usměvavou a radostnou, teď se dostat ven. Proběhnu živlem a rychle ze sebe svlékám mikinu, která chytla. Jen pár pater, ale...co to? Další neúnosná rána, kácím se na kolena a vzlykám, zakřičím zlostí a sevře se mi žaludek, nemůžu dál, hlava se mi točí, mé oči si představují to nejhorší, ruce se třesou, vlastně ne jen ony, ale celé tělo. Nejde mi se chytit a pokračovat, zběsilé výlevy lidí, snažících se uprchnout. Panická hrůza z vnitřní neschopnosti a nedůvěry v sama sebe. Někdo vystupuje schody až ke mně, přes slzy a rozmazané vidění prosvítá žluté oblečení hasiče.

Trochu pozvednu hlavu a jen prosebně zašeptám o pomoc, i když to skoro není slyšet. Cítím, jak mě bere do náruče, jako bych byla nemluvně. Rukávem si otřu nos a obličej zabořím do jeho vesty. Teplé ruce mě nesou do přízemí a na vzduch, kde si mě přebírá lékař. Ještě se naposledy ohlédnu na hořící stavbu. Ona se mi naposledy zjeví, zářivá a krásná, jako vždy bývala. Zavírají se mi víčka, chci spát. Špatně se mi dýchá, snad se vzbudím a bude zase dnešní ráno. Kéž by to šlo. Mám tě ráda, mami.

Adriana Karlovová
III. L3 / 9. 11. zř. Dolní Pátek
331 52 Plzeň - střeš